

Поручикътъ свърши, прегледа написаното и погледна пленника.

— Доволно — поручикътъ се мжчеше да доближи, колкото можеше, езика си до руския — доволно. Повече въпроси нѣма да ви давамъ. Ще се видимъ пакъ. А сега свободни сте, господинъ подпоручикъ!

Младиятъ хорунжий се поклони и, като звънтѣше съ шпоритѣ си, излѣзе.

Валѣше дъждъ, по стѣклата на прозорцитѣ удряха и се стичаха капки, на двора вѣтърътъ фучеше въ голитѣ клони на акациитѣ. Поручикътъ остави перото, отпусна се на стола си и се загледа навънъ. „Ето какъ било всичко това!“ — помисли си той. Сега, следъ като бѣше свършилъ работата си, почувствува силно вълнение. Разпитътъ откриваше много данни, ценни откъмъ военна страна и той можеше да смѣта задачата си успѣшно завършена. Но тукъ имаше нѣщо, което задоволяваше лично него. Всѣки, който е участвувалъ въ нѣкое сражение, знае, че опредѣлено и ясно се знае само това, което става откъмъ собствената страна. Другата половина на картината — действията на неприятеля, колкото и да се откриятъ, показватъ всѣкога едно лице, а всичко друго се губи въ тайна. И колко голѣмо е любопитството къмъ тия, присѣтствието на които постоянно те занимава и гнети, какъ искашъ да научишъ